

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 895/2014
22.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Д.С. из Г., чији је пуномоћник И.Б., адвокат из С.П., против туженог Г. – ф.о. и м. АД из С.П., чији је пуномоћник Г.П., адвокат из С.П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1155/13 од 01.11.2013. године, у седници одржаној 22.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1155/13 од 01.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, Судска јединица Смедеревска Паланка П1 1701/10 од 25.05.2012. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио поништај решења о отказу уговора бр. 5594 туженог од 14.10.2010. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 0005594 од 13.12.2002. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место према његовој стручној спреми и радној способности; одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1155/13 од 01.11.2013. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Смедереву, Судска јединица Смедеревска Паланка П1 1701/10 од 25.05.2012. године; ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, позивајући се на одредбе члана 407. став 1. тачка 3. у вези члана 374. Закона о парничном

поступку која је учињена пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Повреде поступка на које се указује у ревизији прописане су Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), који се не примењује у овој парници.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу запосленом код туженог, отказан је уговор о раду јер је дана 14.09.2010. године са својом идентификационом картицом евидентирао улазак у фабрику, а истог дана је евидентирао излазак из фабрике са туђом картицом. Тужилац је у току радног времена напустио пословни простор без сагласности претпостављеног, с тим што је знао да није дозвољено коришћење туђе идентификационе картице. Тужиоцу је писменим путем достављено упозорење за постојање разлога за отказ уговора о раду, у којем су наведени: основ за давање отказа, опис радње коју је тужилац извршио, као и докази на ове околности. Послодавац је отказао уговор о раду због повреде радне обавезе на основу члана 179. тачка 2. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Тужиоцу је отказан уговор о раду из разлога који је прописан чланом 179. тачка 2. Закона о раду. Међутим, у конкретном случају суд није везан правном квалификацијом отказног разлога, већ чињеничним описом радње запосленог која се подводи под одговарајући материјални пропис. У овом случају, чињенични опис радње садржи отказни разлог из члана 179. тачка 3. Закона о раду којом је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Првилником о унутрашњем реду туженог од 28.03.2005. године у члану 6. став 1. тачка 3. одређено је да је за запослене обавезан следећи протокол: забрањено је давати идентификациону картицу, послужити се другом идентификационом картицом као својом или је злоупотребити на други начин.

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је повредио радну дисциплину код туженог послодавца, понашањем које је противно одредбама Правилника о унутрашњем реду, обзиром да је у радно време изашао из радног

простора, без сагласности претпостављеног са туђом идентификационом картицом, чиме је извршио злоупотребу картице којом се утврђује кретање радника приликом уласка и изласка из фабрике. Тужилац је знао да је забрањено послужити се другом идентификационом картицом као својом, али је и поред тога напустио радни простор са картицом другог лица. Оваквим понашањем запосленог испуњен је отказни разлог прописан чланом 179. тачка 3. Закона о раду.

Обзиром да је тужиоцу законито престао радни однос, нису испуњени услови из члана 191. став 1. Закона о раду, за враћање тужиоца на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права. Приликом одлучивања Врховни касациони суд је ценио и остале ревизијске наводе, али их није посебно образлагао обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**